

СТАЛИЙ РОЗВИТОК РЕГІОНІВ: СУТНІСТЬ Й ОСОБЛИВОСТІ

***В.В. Ходжаєва**, здобувач вищої освіти групи ЗБ-6/3
обліково-фінансовий факультет, МНАУ*

Зростаючі потреби суспільства у життєвих засобах і ресурсах за одночасно чистого й екологічнобезпечного довкілля, з одного боку, і обмеженість природних ресурсів, функціонування біосфери за своїми законами, з другого,

підвищують актуальність раціонального використання природно-ресурсного потенціалу. За цих умов важливим завданням науки є дослідження передумов і закономірностей переходу суспільства до сталого розвитку [1].

Рисунок 1 - Напрями сталого розвитку регіону

Джерело: представлено з використанням концептуального підходу сталого розвитку за умов використання місцевих громад

Модель сталого розвитку - це такий формат і спосіб діяльності суспільства і держави, що забезпечує задоволення потреб нинішнього покоління, без позбавлення шансу аналогічних соціальних стандартів життя для майбутніх поколінь. Сталий розвиток неможливий без участі суспільства. На місцевому рівні реалізація сталого розвитку передбачає процес безперервної взаємодії у короткостроковому і довгостроковому масштабі місцевого самоврядування й територіальної громади. Місцева влада відіграє ключову

роль в освіті, мобілізації сил і ресурсів, взаємодії з громадськістю у рамках переходу до сталого розвитку [3]. Вимогою глобалізаційного світу є реалізація принципів розвитку: кожний житель має доступ до оволодіння навичками, знаннями та інформацією, а також має можливості повноцінної участі у житті суспільства; суспільство має рівні можливості щодо участі у процесі ухвалення рішень стосовно місцевих проблем; суспільство високо цінує, широко використовує і заохочує добровільну участь у вирішенні питань на місцевому рівні.

Формування основ сталого розвитку регіону пов'язане із інвестиційно-інноваційною діяльністю, що є базисом у напрямку активізації технологічних змін на засадах енергозбереження. Залучення інновацій повинно ґрунтуватися на технологічній готовності підприємств регіону до їх практичного застосування.

Так, Уряд Данії надає таке визначення «еко-інноваціям» – це інновації, які призводять до можливості запровадження екологічно ефективних технологій. Еко-ефективність технологій характеризує всі технології, які прямо або опосередковано покращують стан навколишнього середовища. Вона включає технології з обмеження забруднення, вирощування екологічно-чистої продукції, виробничі процеси, ефективніше управління ресурсами і технологічні системи для зменшення впливу на навколишнє середовище. Зменшення впливу на навколишнє середовище не обов'язково повинно бути головною метою екологічно ефективних технологій, але їхньої невід'ємною складовою [4].

У складі пріоритетних завдань сталого розвитку важливе місце займають національні і регіональні екологічні програми, які є єдиною територіальною системою, що формується з метою збереження навколишнього середовища й природноресурсного потенціалу на основі еколого-орієнтованого підходу (від окремих об'єктів до сталої екологічної системи), через нормативно-правові основи збереження екосистем.

Зазначимо, що за умов обмеженості фінансових ресурсів розвиток, орієнтований на громаду, є важливим підходом, оскільки він зменшує навантаження на урядові установи через оптимізацію використання місцевих фінансів, покращуючи рівень життя великої кількості бідних людей.

Таким чином, Євроінтеграційна стратегія України у сфері місцевого самоврядування і розвитку сільських територій повинна базуватися на методологічно глибшому застосуванні положень Європейської Хартії місцевого самоврядування, а саме на концепті широкої участі громади і різних громадських об'єднань у процесі управління місцевим сталим розвитком регіону.

Література:

1. Бобровська Н. В. Теоретичні аспекти та методика аналітичної оцінки природноресурсного забезпечення розвитку аграрного сектора економіки / Н. В. Бобровська // Стан та перспективи розвитку бухгалтерського обліку, оподаткування, аналізу і аудиту в управлінні економічними процесами світової та національної економіки : матеріали Всеукраїнської інтернет-конференції, 17 травня 2017 р., м. Миколаїв / Міністерство освіти і науки України ; Миколаївський національний аграрний університет. – Миколаїв : МНАУ, 2017. – С.44 – 46. (<http://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/3028>).
2. Бобровська Н. В. Концептуальний підхід зрівноваженого розвитку аграрного сектора на природно-ресурсній основі / Н. В. Бобровська // Сталій розвиток економіки. — 2013. — № 4 (21). — С. 219-222. (<http://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/1086>).
3. Закон України «Про стимулювання розвитку регіонів».
4. Trends in Environmental Finance in Eastern Europe, Caucasus and Central Asia, OECD // Sixth Ministerial Conference «Environment For Europe» – Belgrade, Serbia. – 2007. – 68 p.

***Науковий керівник – Бобровська Н.В.,
канд. екон. наук, старший викладач кафедри обліку і оподаткування
Миколаївський національний аграрний університет***